

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggeleg blad gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 3

Juni 1967

3. årgang

Samfunnet med Jesus og den benådede synder

Av Olav Valen-Sendstad.

«Derfor skal mannen forlate far og mor og holde sig til sin hustru, og de to skal være ett kjød. Denne hemmelighet er stor, men jeg tenker hermed på Kristus og menigheten.» (Efes. 5, 31-32). — Det samme billede er også beskrevet i Salomos høysang.

Som mann og hustru fra formelingsens øyeblikk er ett — enda de er to — så blir også en synder ved troen formelt i Jesus Kristus. Og det som er «pakten» mellom mann og kvinne i deres gjensidige hengivelse, det er *troen* fra syndernes side og *syndernes forlatelse* fra Jesu side. For det er ved syndernes forlatelse at Jesus vies og formeles til synderen som synderens rette ektefelle, brudgom og herre. — Men liksom den utvortes formeling og paktesfattelse mellom mann og hustru alltid etterfølges av et inderlig skjult, hemmelighetsfullt selvhengivende samliv, så må også synderens formeling til Jesus ved syndernes forlatelse og hans rettfærdighet etterfølges av et inderlig, skjult hemmelighetsfullt samliv.

Og i dette samliv blir også Jesus og synderen ett, enda de er to. Jesus i synderen og synderen i Jesus. (Johs. 15, 4).

Dette billede om ekteskapet mellom Jesus og synderen har en praktisk side som er vel egnet til å belyse hva det er å ha visshet om sin Herre og Frelser. — Det hender jo ikke så sjeldent at det kan «komme knuter på tråden» mellom ektefolk, ja det hender endog i mangt et ekteskap at den ene begynner å tvile på den annens oppriktige kjærighet, — og det er en fryktelig plagsom tvil for hjertet. — Det er ikke anderledes i forholdet mellom Jesus og synderen heller: når en ser hvor snar en selv er til det ende, hvor ofte en er utro mot Jesus, hvor ofte en gjør vanære på hans navn, så kan det titt komme en forferdelig tvil opp i hjertet: Mon han lenger har samfunn med meg? Mon jeg ennu står i pakten? Mon ikke forholdet mellom oss er gått istykker? — Og det vet vi, at det er forferdelig for hjertet å måtte plages med uvissheit om hvorvidt forholdet er i orden.

Når slike vanskeligheter melder seg i et jordisk ekteskap, da er det på den ene side umulig å få vishet om sin ektefelles kjærighet ved å se på seg selv, og på den annen side umulig å leve i et godt og sant forhold uten at en bekjenner sin egen skrøpelighet og utro-

skap for å få tilgivelse.

Akkurat slik er det også i forholdet mellom Jesus og synderen :

Det er umulig å leve i et godt og sant forhold til Jesus uten alle vegne å ha den opne, fortrolige ånd med ham at en kan fortelle alle ting om seg selv, bekjenne sine synder for ham, vedgå sine mange utro og ulydige tanker, ord, lyster og gjerninger.

Men det er også umulig å bli forvisset om Jesu kjærlighet ved å se på *seg selv*. For ser en på seg selv, så ser en jo bare sin uverdighet, så en må finne det ganske utenkelig og umulig at Jesus kan elske en så vanartet sjel. — Vil du bli viss på din ektefelles kjærlighet, så gi akt på *hans* vandel og ferd, på hans tale og tilsagn. Av hans vandel og ferd kommer der en slik tillit i deg at du kan føle deg viss på at det er sant, når du får høre : «Jeg har deg hjertelig kjær». — Slik også med Jesus gi akt på hans ferd og vandel, gi akt på den måte han omgåes deg og andre. Selve denne hans ferd må gi og virke en tro og tillit i ditt hjerte, så du kan være aldeles forvissset om at det er sannhet han taler, når han til sine tilde på en særegen måte lar deg få høre av ham : «Jeg har deg inderlig kjær — du er min rette venn — der er intet som kan skille oss.»

Ja, det er en rett visdom å få lære, at til visshet om frelse må en aldri se etter noe *inni seg selv*, men se etter *Jesus utenfor en selv*. Gi akt på ham i Ordet, i skriften, i forkynnelsen.

Ektefeller pleler å gi hinannen en ring til troskapstegn. Den ene gir den annen *sin* ring, og hver av dem berer på sin finger den annens ring, hvorfor er inneravert den annens navn. Så kan enhver av dem når de selv vil, se på denne ring og se på det navn som står i den, og vite at det er et pant på den

annens kjærlighet og troskap, vite at en selv er elsket, er gjenstand for kjærlighet. Det er alltid en særegen lykke å vite seg selv som *gjenstand* for kjærlighet.

Så har da også Jesus gitt alle sine venner en ring, paktstegn og troskapspant. Og det er den *Hellige Ånd i og med Ordet og sakramentene*. For hvor den Hellige Ånd griper og bevidner Ordet om Jesus for hjertet, der kommer en høy og sterk visshet i sjelen om at en er Guds barn og er gjenstand for den evige kjærlighet (Rom. 8, 16). Og hvor den Hellige And gir oss i sitt lys å ete nadverden og betenke vår dåp i den treenige Guds navn, der kommer en stadig bekrefteelse for hjertet om at vi eier syndernes forlatelse og Kristi rettferdigheit, og står i den nåde ved hvilken vi er gjenstand for Guds usigelige barmhjertighet.

Min venn : grunner du meget på Ordet? Bruker du flittig nadverden? Betenker du ofte din dåp? Hvis du ikke gjør det, hvordan kan du da vente at der skal være frimodighet og visshet i din sjel du som aldri betrakter den festering med løfter og tilsagn som Guds sønn har gitt din sjel? Ti disse tre : Ordet, dåpen og nadverden er gitt deg for at du ved dem i troen skal ha et styrkebelte.

Frykter jeg min tro å miste
— Jesus holder fast.
Vil til fall meg satan friste
Jesus holder fast.
Han meg holder fast,
han meg holder fast,
ti min frelser elsker meg.
Han meg holder fast.

Utdrag fra «Rettferdigjort av tro».

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : Stord

S. Botnens Boktrykkeri, Stord

Red. : Amund Lid, Norheimsund

Eksp. : Margr. Skumsnes, Kårevik

Stord Postgiro : 42887, Stord

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir halde oppe med frivilj. gâver

Norsk Lutherisk Lekmannsmisj. :

Formann : Olav A. Dahl,
boks 95, Stord. Tlf. 69

Kass.: Sverre Bøhn, Norheimsund
postgiro nr. 68213

Bankgiro : Vikøy Sparebank
Norheimsund 10093/955

gjera for å koma til trua og bli frelst, det er å spørja Jesus ved å lesa Ordet og høyra det forkjent og gjera etter det. Meir kan ikkje du gjera, for trua *kjem til deg ved Ordet om Jesus*, han som er trua sin opphavsmann og fullendar. Hebr. 12.

Og vil du gjera noko for at borna dine og huslyden din skal bli frelst, så er det same vegen for dei. Fortel dei om Jesus, les ordet og evangeliet om Jesus for dei, og ta dei ofte med der ordet blir forkjent.

Når borna er små spør dei mykje og vil gjerne høyra om Jesus, og dei kjem ofte til deg med bøn om å fortelja og issa for dei. Det er den laglege tida, som ikkje kjem att. Gud lærer Israel korleis dei skal vinna borna sine for Gud i 5. Moseb. 6, 6—8 : «Og desseorda som eg lærer deg nå, dei skal du gøyma i hjarta. Og du skal prenta dei inn i borna dine og tala om dei når du sit heime, og når du gjeng etter vegen, og når du legg deg, og når du ris opp att. Og du skal binda dei om handa til eit merke og bera dei som ein minnesetel på panna di».

Eg har mykje å trega på og be om tilgiving for, som far og som prest i mitt hus, men ikkje noko er så vondt å tenkja på som at eg ikkje nyttar betre den laglege tida å fortelja borna mine om Jesus og lesa om han for dei. Eg vilropa så høgt eg kan, til deg som er mor eller far og er så lukkeleg at du har ein heim og ein barneflok, nyttar tida medan dei spør og gjerne vil høyra om Jesus. Du skal vita det at om ikkje lenge så sluttar dei å spørja, og det kjem ein dag då dei ikkje vil høyra om Jesus. Då nyttar det lite å masa og klandra dei, då driv du dei berre lenger bort. Då kjem di tid til å trega, gråta, syrgja og lida og sjå tilbake på dei spilte anledningane, og til å stå ansigt til

Du og ditt hus

Av Amund Lid.

Kanskje du er ein av dei som går og strir med spørsmålet : Kva skal eg gjera for å bli frelst? Eller kva skal eg gjera for at mine skal bli frelst? I Bibelen møter me nokre slike som deg, og dei får alltid det same svaret på spørsmålet sitt : «Tru på den Herre Jesus, så skal du bli frelst, både du og huslyden din.» Ap.gj. 16, 31.

Nå kjem du truleg med eit nytt spørsmål: Eg får det ikkje til å tru, kva skal eg gjera for å kunna tru? Til det svarar Bibelen : «Hallå øyra hit og kom til meg! Høyr så skal sjela di leva.» Esa. 55, 3. «Så kjem då trua av fokynniga, og forkynninga ved Kristi ord.» - Rom. 10, 17.

Då Peter forkynnte ordet om Jesus, forlating for syndene ved hans blod, for Kornelius og huslyden hans, kom dei til trua og fekk den heilage Ande og blei døypte både han og huslyden hans. Ap.gj. 10. Så det einaste du kan

ansigt med ein misslukka far eller mor.

Er du som les dette ein av dei, så vil eg seia at du må ikkje missa motet. - Du har ein open veg å gå, *inn til Jesus*, han som forstår deg som kan tilgi synd. Han som lækte Maikus øyra og oppreiste Peter i hans fall, han kan også oppretta det du gjorde feil eller ikkje gjorde. Nå nyttar det lite å tala *til* borna dine, men du kan tala med Jesus om *dei*, han som freiser den fortapte.

Eg vil be deg lesa orda frå Gud i Johs. 15, 7 — 1. Johs. brev 5, 14—15 og Mark. 11, 24. Det som er umogeleg for menneske det er mogeleg for Gud, for «Alt er mogeleg for Gud». Mark. 10, 27.

Men er du ennå så lukkeleg å vera ung, og har ein heim og barn som spør og enna vil høyra. då vil eg få be deg om a bruka den laglege tida. «Tenk på din skapar i ungdomsdagane, før dei vonde dagane kjem, og det lid til dei åra då du lyt seia : Eg likar dei ikkje. Preik. 12, 1. Får djevelen ta denne tida frå deg, så er det også stor fare for at han reiser med borna dine. - Han vil syta for at du har så lita tid, at du er uppdragd, nett nå, så det lyt vera til sidan. Eller han er borti kona eller mann eller born så han gjennom dei får deg sint, og då gjer han det klart for deg at slik som du er kan du ikkje lesa Guds ord, og med eit slikt sinn nyttar det ikkje å tala for andre. Det lyt vera til sidan. Slik stel han ti da frå deg, dag for dag.

Dei unge har også ei tid då dei ofte bed om å få vera med deg til foreining, møte og andre stader der Guds ord blir forkrynt. Du mor og far, kva svarar du dei då? Mange vil ikkje ha dei med, for dei vil vera fri dei der. Kanskje du er av dei som ikkje toler born på møta? Eller du er av dei som gjerne vil ta dei med, men du vågar ikkje for dei

som ikkje toler born på møta. Du blir heit og kald berre ved tanken på dei iltre augnekasta du har fått. Mor og far, kva er mest verd : Barna si frelse elier å stå i gunst hjå eigenkjærlege sjeler som berre tenkjer på seg sjølv?

Bibelen fortel om mødrene som tok borna sine med til Jesus, og om læresveinane som i si tankeløysa prøvde å hindra dei. Då tala Jesus til dei og sa : «Lat borna koma til meg, og hindra dei ikkje, for Guds rike høyrer slike til.» Så ta dei med til foreininga, til møta, og andre stader der Guds ord blir rett forkrynt. Den dagen kjem før du anar, då du vil ha dei med, men då vil ikkje *dei*.

Men på andre sida, så kan du sjølv vera årsak til at nokon ikkje toler born på møta, for dei har ikkje lært å sitja i ro. Det skal du ikkje læra dei på møta, men i heimen din. Syt du for at dei aldri får gå frå bordet før de er ferdige, og at dei lyt sitja i ro medan de held andagt i heimen, så kan eg lova deg at dei også sit i ro på møta. Haldt dei fast i fanget medan dei er ganske små, då lærer dei fort. Litt skrik gjer mindre i heimen enn på møta. Her synnar mange foreldre grovt mot borna sine, for det er så mykje lettare å la dei gå — i første omgang.

Eg er redd for at satan har lurt oss, og fått skilt borna ut frå samfunnet av dei heilage. Som ganske unge går borna til sundagsskulen, medan foreldra går til kyrkja eller bedehus. Sidan går borna til barnemøte, medan foreldra går til møte for vaksne. Og deretter blir dei skild frå i yngres, i ungdomsforeiningar, og som det siste me har overteke frå verda : Ungdomstreff. Når dei så blir så gamle at dei skal over i dei eldre sine rekkjer, så er dei framande der og kjenner seg ikkje heime. Har du tenkt over korleis det ville går om me

gjorde slik på det menneskeleg område - heimen og samfunnet? At dei unge blei skilde frå i ung alder, for å klara seg sjølv og styra seg sjølv.

Samfunnet av dei heilage er heimen for Guds barn på jorda, på same måte som heimen er det i samfunnet her, — ein åndeleg heim. Der blir du fødd inn når du blir fødd på ny, og der ville Gud du skal få mat, veksa i nåde og kjenntak til din Herre og frelsar, få rettleidning og lærdom, tukt og trøst, så du kan nå fram til mogen manndom og bli tilbudd til å gjera tenesta. Les Efes. 4, 1 — 16.

Her treng dei unge dei eldre, og dei eldre treng om dei unge. Ein heim utan unge, og eit samfunn utan unge, dei er bære to ikkje det dei skulle vera og vil bli det siste slektledd. Slik er det også med det åndelege samfunnet. Blir det ikkje født unge inn i samfunnet av dei heilage, og består det ikkje av unge og eldre, så er det eit forkrøbla samfunn som er på dødens veg.

Ein ting som gled mitt hjarta mykje, det er å sjå unge og eldre samla, frå spebarnet på mors fang til oldingen med stavrande gang, i foreiningane, møta og sumarskulane våre, lyttande til Guds ord. Her ligg vår framtid og vår oppgåve, å samla det som er skilt til eitt i Kristus og i samfunnet av Guds folk.

Far og mor, ta borna og dei unge med deg til foreiningane, til møta og til sumarskulane og årsmøta!

Du synest kanskje det blir dyrt å reisa så mange. Men då vil eg seia: tenk over kva det gjeld — *borna dine og deira frelse*. Du får heller spara inn på litt av det skadelege og unyttige, og om det trengs er det betre med mindre mat for lekamen. Her gjeld det sjela, og sjela sin mat. «Kva batar det eit menneske om han vinn heile verda, men taper sjela si? Eller kva har eit menneske å gi i vederlag for sjela si?» Slik vurderar Jesus.

Han tek bort syndeskulda di.

«Men Josva var kledd i skitne klæde der han stod framfor engelen. Då tok engelen til ords og sa til dei som stod framfor han: Tak av han dei skitne klæda! Og til han sjølv sa han: Sjå, eg tek bort syndeskulda di og klæder deg i høgtidsbunad». Sak. 3, 3—4.

Kvifor kunne Herrens engel seia til Josva, som stod i skitne klæde, i syndedrakt, at syndeskulda hans var bortteken? Hadde Josva kanskje sona synda si? Nei, langt ifrå! Då Adam fall i synd i Paradishagen, mista også Josva samfunnet med Gud. Han vart fødd

inn i verda med eit hjarta som verken kunne eller ville anna enn å synda. Han kunne streva og bala av all si kraft, aldri makta han gjera Gud nøgd. Alt han gjorde var synd i Guds augo, jamvel det som Josva sjølv tykte var godt. Josva var ein *fortapt syndar*.

Dette gjeld ikkje berre Josva. Heile menneskeslekta, du og eg medrekna, er i same stoda. Vi kan ikkje oppfylla eitt av Guds bod, vi kan berre synda. — Kvifor er det slik? Skrifta gjev svar: «Ein manns fall vart til fordøming for alle menneske.» Rom 5, 18. Veit du

at du er ein syndar, ein fortapt syndar? Helvetet er syndarar si straff.

Likevel så høyrer vi at Josva vart syndefri og kledd i høgtidsbunad. — Korleis kunne det gå til? Seinare i kapitlet høyrer vi at Gud skulle senda Messias. *Han skulle ta bort heile landet si syndeskuld på ein dag.* Dette redda Josva. Dette reddar også deg og meg. Det verket som Jesus gjorde i fortapte syndarar sin stad, det var så reint, så heilagt, så fullkome at det forsona Gud. Det gav syndaren barnefallet att, den barneretten som han mista i syndefallet. For Jesu skuld, for skuld det verket han gjorde, har du og rett til å arva «himmel og salighet». For Jesu skuld vart Josva kledd i høgtidsbunad.

Dette herlege frelseverk er for alle, for kvart einaste fortapt menneske-

barn. «Kristus er kommen for syndere alle, ingen behøver fortapte å gå.» Du tykkjer gjerne du er for uverdig til å ta imot så stor nåde. Men det var då for *syndere alle*, høyrde vi! Jamvel om du har så mange synder at du kan ikkje telja dei alle, seier ordet: Ver frimodig, sjå, *Jesus tek bort syndeskulda di!* Trur du på Jesus, og så lenge du er i Jesus, krev ikkje Gud *noko av deg*. For — det som Jesus gjorde, det er *nok!* Hans liv *utan synd*, det er ditt. Då blodet hans rann på Golgata, då vart all di synd sona. Han døydde den døden som du var skuldig til å døy.

Det vert tilrekna kvar den som trur på Jesus. Kom til Jesus, kom til Ordet, «høyr, så skal sjela di leva»! Du er fri for Jesu skuld.

Ase Lid.

Kan vi stole på Bibelen?

Av Øyvind Andersen

For å kunne svare på det spørsmålet, skal vi ta utgangspunkt i to ord fra Bibelen:

«Min lærer er ikke min, men Faderens som har sendt meg. Vil noen gjøre hans vilje, han skal kjenne om læreren er av Gud eller om jeg taler av meg selv.» (Johs. 7, 17) «Den hele skrift er innblest av Gud, og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet.» (2. Tim. 3, 16).

Et brennende spørsmål.

Kan jeg stole på Bibelen? — Dette spørsmålet ligger dypt i oss mennesker.

Mange som en aldri skulle tenke det om, går med dette spørsmålet. Kanskje er det ikke så bevisst, men det er der.

Tilsynelatende stiller de seg likegylige både til Bibelen og de kristne. De går ikke til kirken og heller ikke til noe annet sted hvor Guds ord forkynnes. — De går opp i sine daglige gjøremål og prøver å få så mye som mulig ut av livet. Sport, fornøyelse, en hobby, og meget annet ser ut til å beslaglegge tiden utenom det arbeid en må gjøre for å leve. Ingenting tyder på at de har noen tanke på Gud eller på Bibelen.

Og så er det nettopp det de har! Det viser seg når de kommer i krise. Det

viser seg når et menneske plutselig står overfor livets og dødens alvor. Det viser seg i virkeligheten også på mange andre måter. Hvorfor er mange så redde for å vere alene? Hvorfor tør de ikke å bli stiltt ansikt til ansikt med seg selv? Hvorfor må en ha så mye å fylle tiden med?

Jo, det er noe en prøver å flykte fra. Og dette «noe» vil vi her formulere i spørsmålet: Kan jeg stole på Bibelen?

Tenk om Bibelen har rett?

Vi kan også formulere det som en mann en gang sa : «Tenk om de kristne hadde rett!» Det var en indre angst i det. Og du skjønner nok hva som lå bakom: Da er det fra grunnen av galt med meg.

Tenk om Bibelen har rett.

Det er mange røster i vår tid, på alle livets områder. Tenk bare på hva vi møter i politikken.

Alle disse røster appellerer til oss. - Hør på oss! Stol på oss! Og mange følger slagord og ideologier uten å gjøre det minste forsøk på å undersøke om det er verd å stole på.

Nå ber jeg deg stanse og spørre: — Kan jeg stole på Bibelen? Du skjønner nok at det ligger noe bakom her! Hvis jeg kan stole på Bibelen, og ikke gjør det, da går det galt med meg!

Mange ting i livet og mange spørsmål kan en nok undres på og spørre om de er verd å stole på. Men det trenger ikke å bety så meget enten en finner svar eller ikke.

Men det er slik det nettopp ikke er overfor Bibelen.

Kan jeg stole på den, og ikke gjør det, da blir det ikke godt å være meg!

Alle mennesker må ha noe eller noen å stole på. Ellers er det simpelthen umulig å leve.

Vistnok heter det seg at vi skal stole på oss selv. Men en trenger ikke tenke seg mye om før en innser at det kommer en ikke langt med! Blir du alvorlig syk, eller kommer du opp i en alvorlig nød, er du mer enn klar over det.

Og la oss se denne kjensgjerning i øynene: Hva skal jeg stole på når jeg skal gå ut av denne verden? To ganger i mitt liv er jeg i hu og hast blitt budsendt til mennesker som lå og skulle dø. Og det som alt kom an på for dem, var dette: Hva skal jeg stole på nå?

Tillit — er tro.

«Å stole på» er det samme som Bibelen kaller tro.

«Tro» er ikke å ha en mening. Om en teoretisk godtar alt det som Bibelen sier, kommer en alikevel ikke så langt. Det kan være begynnelsen til noe mer. Men i og for seg er det på ingen måte det samme som Jesus kaller tro. Om du overtar riktige teoretiske lærdommer fra Bibelen og din barnelærdom eller fra andre kristne — det kalles ofte «ortodokse lærdommer» — og sier at dette tror du, betyr det på ingen måte at du stoler på Bibelen. Du har slett ikke rett til å si at du «tror». I virkeligheten burde du si: dette «mener» jeg.

Nei, å tro er noe meget mer enn å mene. Det er nettopp å fatte tillit til, stole på og vite at det holder det som jeg stoler på!

Slik er det også overfor Bibelen. Og med det er vi foran spørsmålet vårt igjen: Kan jeg stole på Bibelen?

Her innvender mange mennesker at det kan en ikke uten videre gjøre. Det er så meget i Bibelen som en ikke forstår. Og det er umulig å vite om den taler sant. Denne innvending høres

ærlig og from ut. Men den holder ikke ! I virkeligheten viser den bare at du stiller deg annerledes overfor Bibelen enn overfor andre ting i livet.

Det er ikke sikkert du skjønner og forstår hvordan et kjøleskap virker. Men du bruker det alikevel. Det er ikke sikkert du vet hvordan din fordyelse virker. Men du spiser alikevel !

Slik er det i virkeligheten overfor alle ting i livet. Meget mer enn du noen gang har tenkt på stoler du umiddelbart på både det ene og det andre, og det virker riktig i ditt liv.

Men plutselig overfor Bibelen inntar du en helt annen holdning. Hvis du sa du ikke kunne stole på Bibelen fordi du har oppdaget at den var upålitelig og usannferdig, da hadde du rett til å si det. Men det har du ikke ! Og det finnes ikke noe menneske som har oppdaget noe slikt !

Nei, du er forut inntatt imot Bibelen. Derfor sier du at du vet ikke om du kan stole på den. Men i virkeligheten kjenner du den slett ikke.

Bibelens selvvitnesbyrd.

Hva er Bibelen ?

Med det spørsmålet mener jeg : Hva gir Bibelen seg selv ut for å være ? Det har ingen betydning hva denne eller hin sier at den er. Det kommer ene og alene an på hva Bibelen selv gir seg ut for å være.

Bibelen gir seg ut for å være *Guds personlige tale til oss mennesker*.

Det er mennesker som har ført Bibelens ord i pennen. Men nettopp disse menneskers ord er Guds ord. Og Guds ord til oss er nettopp disse menneskers ord. «Den hellige skrift er innblest», dvs. inspirert av Guds Heilige Ånd. Og derfor er den nyttig. Og «nyttig» betyr litt mer enn vi tenker på i vår daglige tale. Etter grunnteksten betyr det in-

tet mindre enn «som virker og uttrekker». Bibelen er et ord som uttrekker og virker. Og det er ikke småting den uttrekker og virker : Ordet lærer deg opp, overbeviser, frelser deg og virker at du kommer til å leve et gudfryktig liv her i verden.

Et merkelig ord.

Finnes det virkelig noe slikt ?

Ja, det er hva Bibelen gir seg ut for å være.

Bibelen er ikke menneskers ord. Den er ikke litterære produkter. Bibelen er Guds ord, sier den selv.

Når vi spør om vi kan stole på Bibelen, spør vi ikke om vi kan stole på menneskelige litterære produkter. — Spørsmålet er ene og alene : Kan jeg stole på Bibelen at den er det den gir seg ut for å være ?

For å få svar har Jesus gitt oss en meget enkel anvisning.

«Vil noen gjøre hans vilje, han skal kjenne — oppleve — om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv.»

Innrett ditt liv etter Bibelens ord

Begynn med å lese i Bibelen ! Og les den planmessig. Les ikke for langt avsnitt om gangen. Og tenk ikke på noe annet mens du leser enn at nå vil du legge merke til hva der står. Når vi spør : Kan jeg stole på Bibelen ? — da skulle det ligge nokså nær å svare : Hva sier den egentlig ? Hvorfor ikke lese den ?

Alikevel går Jesu anvisning meget lengre : Vil noen gjøre hans vilje, da skal han kjenne (det betyr det samme som vi i daglig tale kaller å oppleve) at læren er av Gud. Dette svaret kan vi anvende på hele Bibelen.

Vil du vite hva Bibelen er, så begynn å innrette ditt liv etter den ! Noen annen måte er det ikke å få svar på.

Og følger du denne anvisning, skal

du i sannhet komme til å gjøre erfaringer.

Å gjøre Guds vilje — er altså veien til å få svar på spørsmålet hva Bibelen er og om vi kan stole på den.

Hva mener da Jesus med å gjøre Guds vilje?

Det må vel bety at vi skal holde budene — tenker vi umiddelbart. Budene er jo uttrykk for Guds vilje. De sier hva Gud vil vi skal og hva han vil vi ikke skal. Selv om vi kommer til å se at Jesus mener noe meget mer enn dette med å gjøre hans vilje, så la oss likevel begynne her.

Gå inn for at holde budene! Det er så sant som det er sagt at Gud har gitt dem for at vi skal leve etter dem.

I budene sier Gud til oss:

Du skal ikke ha andre guder enn meg. Du skal ikke misbruке Herrens, din Guds navn, for Herren vil ikke holde den uskyldig som misbruker hans navn. Kom hviledagen ihu, så du holder den hellig. Hedre din far og din mor. Du skal ikke slå i hjel. Du skal ikke drive hor (ikke bryte ekteskapet). Du skal ikke stjele. Du skal ikke si falskt vitnesbyrd imot din neste, det vil si du skal ikke lyve. Og så kommer til slutt det niende og tiende bud som sier: Du skal ikke begjære, det vil si du skal ikke ha lyst til noe som er synd.

Jesus sier at disse budene hviler på to bud: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av all din kraft og med hele din sjel, og du skal elske din neste som deg selv.

Gå inn for å praktisere dette!

Du kommer ikke langt før du oppdager at du ikke greier dette. Da har du allerede gjort en viktig erfaring om at Bibelen taler sant. For den sier at du bærer egentlig på et hjerte og sinn som av naturen er fiendtlig innstilt mot Gud. Nå gjelder det at du ikke begyn-

ner å fuske og gå på akkord med sannheten. Fortsett med å la budene gjelde for deg for at du skal gå inn for å leve etter dem. Da begynner det å gå opp for deg noe som du synes er forferdelig. Du begynner å si til deg selv: Jeg står Gud imot. Jeg er egoistisk, uren, ond, jeg vil nettopp det som Gud ikke vil og hater det som jeg vet at Gud vil.

Nå har du gjort en grunnleggende erfaring om at Bibelen taler sant. Den sier at du har ikke bare mistet din guds frykt, men også din evne til å være gudfryktig. Stemmer det ikke?

Du har gjort den erfaring at du er fortapt. Og nå vet du at det finnes ingen vei for deg til Gud ved at du prøver å holde budene. Og hva så?

Svaret ligger fremdeles i Jesu ord: Til noen gjøre Guds vilje, skal han kjenne om læren er av Gud.

Det er Guds vilje at du skal vende deg til Jesus med din synd og midt i din synd akkurat slik som du er. Begynn å tale sant med Jesus om deg selv. Fortell ham hvordan du er, hva du er. Skjul ingenting, bortforklar ingenting, men vend deg til ham akkurat slik som du har opplevd og har fått se at du i virkeligheten er!

Da gjør du Guds vilje.

Til å begynne med gjør det skrekkelig vondt, og du føler dom, ja fordømmelse i din samvittighet. Jeg glemmer ikke første gang jeg selv opplevde dette. Da trodde jeg at alt håp var ute.

En venn av meg fortalte at han fikk tilsendt en medisin en gang, og det fulgte en liten seddel med hvor det stod: Det blir verre før det blir bedre.

Nettopp slik er det her. Du føler det slik som at Gud vil forkaste deg og som det er den eneste rettferdige følge av hvordan du egentlig har vært og stelt deg her i verden.

Og så kommer vi til det viktigste i

Jesu ord.

Nar Jesus sier : Vil noen gjøre hans vniye, da tenker han først og sist på at du skal regne med det som han sier om seg selv og stole på det !

«Læren» som Jesus sier du skal gjøre erfaring om, er det som Jesus sier om seg og hva han gjør for deg. Og hva går det egentlig ut på?

Jo, fordi du og jeg er slik som vi er, derfor tok Jesus på seg hele ansvaret overfor Gud for alt det som vi har vært og gjort og tenkt og ment, følt og opplevd og forsømt. Han tok det alt på seg for at du og jeg skulle være fri.

Ordet holder — i liv og død.

Jeg stod en dag ved dødsleiet hos en som var redd for å dø. Jeg spurte : Hvorfor er du redd for å dø? — Da svarte vedkommende : Jeg kan ikke gjøre regnskap overfor Gud!

Da kom det et Guds ord for meg som jeg skulle svare, og jeg fikk lov til å si det til vedkommende : Det er sant at du ikke kan klare ditt regnskap overfor Gud; men hør hva Gud sier og tenk ikke på noe annet. Han sier til deg : «Du har bare trettet meg med dine synder, volt meg møye med dine misgjerninger.» Passer ikke det? spurte jeg. Det kom bare et stønn fra den døende. Men hør nå, fortsatte jeg, hva Gud sier til deg i samme åndedrett : «Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke ihu!» Å, sukket vedkommende, les det en gang til! Og jeg leste det ikke bare én gang, men visst ti ganger. Og vet du hva som hendte? På det ordet fikk den døende fred med Gud, og gikk lykkelig hjem til Jesus i tillit til ham. Det var i siste liten. Og du må ikke regne med at slik går det bestandig, for det gjør det slett ikke.

Utsett ikke din omvendelse!! Når jeg har fortalt dette, er det bare for å vise at det går an å dø på det Jesus har gjort! Og går det an å dø på det, da går det også an å leve på det.

Guds vilje er nettopp at vi skal leve på det som vi kan dø på! Og livet blir så visst ikke fattigere for det.

Jeg vil slutte med å fortelle noe som jeg hørte av en god venn i 1935. Det var en troende mann i en bygd her på Østlandet. Han var hva man kaller litt «enfoldig», lite intellektuelt utrustet. Men gudfryktig var han. Han møtte en politisk og marxistisk innstillet mann som bekjente seg som ateist. Han hadde ikke annet til overs for Bibelen enn harselas. Og nå ville han diskutere med denne enfoldige kristne som han visste ikke ville kunne hevde seg i en diskusjon imot ham. Selv var han en øvet debattant. Men den enfoldige var ikke så dum alikevel. For han sa ganske enkelt : Du rakker ned på Bibelen : har du lest den? Nei, måtte den andre innrømme, han hadde ikke det. Men, sa den enfoldige kristne, du er vel ikke av dem som uttaler seg om ting som de ikke har greie på? — Nei, naturligvis ikke, sa ateisten, han var da ikke slik. Men kan du ikke begynne å lese den da, sa den troende, kan du ikke love meg å lese minst et kapitel hver dag? Så kan vi snakke sammen når du vet litt om hva som står i Bibelen.

Hvordan det nå gikk til, lovte han som var ateist å lese i Bibelen hver dag. Og hadde han lovt det, så ville han holde det. Og han begynte å lese i Det nye testamentet.

Etter noen dager sier han til sin kone : Dette er jo helt annerledes enn jeg har tenkt. Etter noen dager til, sier han igjen til sin kone : Er dette sant, finnes det virkelig både en Gud

og et evig liv. Så gikk det etter noen dager. Da sier han igjen, og da hadde Bibelens ord virkelig gjort inntrykk på han: Er dette sant, da er du og jeg fortapte mennesker! Og ikke lenge etter hendte det at han og hans kone overgav seg til Jesus og ble frelst.

Slik går det for seg. Og nå kan du selv spørre Bibelen, spørre Gud, om den er til å stole på!

Om igjen og om igjen gir Bibelen uttrykk for at den er til å stole på! Særlig vil jeg få peke på et ord i apostelen Paulus første brev til Timoteus der han sier: Det er et troverdig ord — altså vel verd å tro på — og vel verd å motta at Jesus Kristus er kommet til verden for å frdle syndere.

Like sikkert som du tror dette, kommer du til å gjøre erfaring om at Bibelen er til å stole på.

Fra boka: Livets brød.

Sumarskulane 1967:

1. *Namdalens* i tida 28. juni — 2. juli: Leiatarar: Magnar Aandahl, Ole Brandal. Talarar: Brandal, Hjorthaug, Aakhus.

Onsdag 28. juni: Kl. 19: samling - kl. 20: velkomstmøte ved leiatarane. Torsdag 29. juni: kl. 10: Aakhus. Emne: Ransak meg Gud (Sal. 1, 39) kl. 11.30: Hjorthaug. Emne: Å leva i vekkelsen. Kl. 17: Brandal. Emne: Den heilage ande. Kl. 20: Kveldsmøte ved Hjorthaug.

Fredag 30. juni: Kl. 10.30: Brandal. Emne: Reint og ureint. kl. 17: Hjorthaug. Emne: Del to sønene (Luk. 15). kl. 20 Kveldsmøte ved Aakhus. Laurdag 1. juli: kl. 10: Hjorthaug. Emne: Ordet om krossen (1. Kor. 1.) Kl. 11.30: Aakhus. Emne: Det

skjulte liv i Kristus. Kl. 17.00. — Brandal. Emne: Dei ti møyane (Matt. 25). Kl. 20: Kveldsmøte ved Hjorthaug. Offer.

Søndag 2. juli: kl. 11: Møte ved Brandal. Kl. 15: Avslutningsfest ved Hjorthaug og Aakhus. Offer.

Innmelding innan 20. juni til Magnar Aandahl, Namsos, tlf. 2530.

Prisen for opphaldet blir kr. 55 for einslege, kr. 50 pr. person for familiefolk, kr. 25 for barn under 15 år, under 6 år fritt.

2. *Sannidal*, i tida 19. — 23. juli: Leiatarar: Øyvind Pedersen, Jon Berg Talarar: Brandal, Berg, Lid, Nygård Onsdag 19. juli: Kl. 19: samling. kl. 20: Velkomstmøte ved leiatarane. Torsdag 20. juli: kl. 10.30: Bibeltime ved Lid. kl. 17: bibeltime ved Nygård. og kl. 20 kveldsmøte ved Brandal.

Fredag 21. juli: Kl. 10.30: bibeltime ved Brandal kl. 17: bibeltime ved Lid, og kl. 20: kveldsmøte ved Nygård. Offer.

Laurdag 22. juli: kl. 10 bibeltime ved Lid, kl. 14.30: årsmøte leia av formannen, og kl. 20: kveldsmøte ved Berg.

Søndag 23. juli: kl. 8: nattverdmøte ved Berg. kl. 11: Sannidal kyrkja tale ved Berg, offer kl. 15.00 avslutningsmøte ved Brandal og Nygård. Send innmelding før 9. juli til Leif Øygarden, Sannidal, tlf. Kragerø 83117.

3. *Varaldsøy* i Hardanger i tida 2. — 6. august: Leiatarar: Arnt Joh. Hartveit, Amund Lid. Talarar: Eide, Linkjendal, Lid.

Onsdag 2. august: kl. 19: samling kl. 20: velkomstmøte ved leiatarane. Torsdag 3. august: kl. 10.30 bibeltime ved Linkjendal, kl. 17: bibelti-

leg om morgonen — eller kvelden før — og frå Namsos kl. 8 tirsdag den 18. juli. Den tek med folk frå Trondheim og andre stader på vegen sørover, og det blir overnatting på Dombås. Prisen for tur og retur blir kr. 100 — 200, alt etter kor mange som melder seg på, pluss overnatting med kveldsmat og frukost ca. kr. 30 for båe vegar.

Send innmelding før 1. juli til Odd Totland, Sørli, tlf. 9 a eller Ola Lyster. Namsos tlf. 2930.

2. Frå Haugesund, Sunnhordland og Hardanger blir det sett opp buss om mange nok melder seg på. Den vil gå frå Hauøesund tidleg onsdag morgen den 19. juli, og køyrrer om Ølen og Odda, og dei som blir med må møta ein av stadene. Send innmelding innan 1. juli til Amund Lid, Norheimsund, tlf. 75. - Kiem turen i stand vil du få tilsendt eit kort med melding om tid og stad der du skal møta fram.

Sønta opp om desse bussturane, for då kiem du siølv rimeleg frå reisa, og du er med å hjelpe andre avstad som elles ikkje såg seg råd til å reisa.

me ved Lid, og kl. 20 : kveldsmøte ved Eide.

Fredag 4. august : kl. 10.30 : bibeltieme ved Lid, kl. 17 : bibeltieme ved Eide, og kl. 20 : kveldsmøte ved Linkjendal, Offer.

Laurdag 5. august : kl. 10.30 bibeltieme ved Eide, kl. 17 : bibeltieme ved ved Linkjendal, og kl. 20 kveldsmøte ved Lid.

Søndag 6. august : Kl. 8 : nattverdsmöte v/ Eide. Kl. 11: gudst. med tale av Linkjendal, og kl. 15 : avslutningsmøte ved Lid.

Send innmelding før 23. juli til Arnt Joh. Hartveit, Varaldsøy, tlf. Mundheim 3470.

Prisen på sumarskulane blir kr. 70,00 for einslege, kr. 60,00 pr. person for familiær, kr. 35 for barn under 15 år, under 66 år fritt.

Velkommen til sumarskulane med heile familien, det er beste måten å nyttja ferien på.

BUSSREISER til årsmøte og sumarskulen i Sannidal

Om mange nok melder seg blir det også i år sett opp bussruter til årsmøte og sumarskulen i Sannidal 19. — 23. juli.

1. Frå Trøndelag. Om mange nok melder seg vil det gå buss frå Sørli tid-

MALAYSIA

Frå Andreas Bø er kome melding om at i slutten av april kom enkefru Alfsen ut og overtok Batu Gaiyah. Bø flytter då til Kuala Lipis og ser til distriktet der, og har fridom å byria eit nytt felt —

Den nye adressa hans blir då :

64 Peniom N/V, Kuala Lipis,
Pahang. Malaysia.